

ΤΑ “ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ” ΤΟΥ ΕΥΡΩΜΟΝΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Γρηγόρης Γρηγοριάδης, Χημικός Μηχανικός,

Μέλος της Δ.Ε. του Τ.Ε.Ε., “ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ” – “Δημοσιουπαλληλική Ενότητα”

Το ότι οι θέσεις της “Πανεπιστημονικής” και της Δημοσιουπαλληλικής Ενότητας βλάπτουν σοβαρά τους εχθρούς των συμφερόντων των εργαζόμενων μηχανικών, το αναγνωρίζει πλέον ένας πολύ μεγάλος αριθμός συναδέλφων. Αυτό το γεγονός, φαίνεται, έχει αρχίσει να ενοχλεί τις κυρίαρχες δυνάμεις του Ευρωμονοδρομού στο ΤΕΕ, τους Συλλόγους των μηχανικών, την ΕΜΔΥΔΑΣ και αλλού και αυτό τις κάνει να χάνουν την ψυχραιμία τους και να εκτίθενται και συχνά ανεπανόρθωτα. Σεβάσμιοι καθηγητές από τις σελίδες του Τύπου, πρωτοκλασάτα στελέχη των κυρίαρχων παρατάξεων στα όργανα του ΤΕΕ και των Συλλόγων και, εσχάτως, ορισμένοι γνωστοί πια “ντελάληδες” της πολιτικής της ΕΕ από τις σελίδες του Ενημερωτικού Δελτίου του ΤΕΕ, ανέλαβαν εργολαβικά να μας “συνετίσουν” για τη θέση μας για τη Συνθήκη της Μπολόνια και την εφαρμογή και στη χώρα μας των σχετικών κοινοτικών οδηγιών. Ευτυχώς, θα λέγαμε, γιατί οι εργαζόμενοι μηχανικοί έχουν κρίση και μπορούν θαυμάσια να καταλάβουν ποιος μιλά, τι λέει και ποιον εξυπηρετεί.

Οι πολύχρωμοι θιασώτες της Μπολόνια θεωρούν ότι σωστά υφίστανται οι 2 κύκλοι σπουδών στην Ε.Ε., διότι *“δεν απαιτούνται γνώσεις μηχανικού για μια σειρά τεχνολογικές εφαρμογές, οι οποίες έχουν πλέον τυποποιηθεί και “αποτυπωθεί” σε προδιαγραφές και κανονισμούς”*. Σύμφωνα με αυτή την πρωτότυπη, ομολογουμένως, λογική, μηχανικός θα απαιτείται σε λίγο μόνο ...στη NASA και παντού αλλού τη δουλειά θα την κάνουν απόφοιτοι Ζετείς, Ζετείς ή και φοιτητές ακόμη! Λίγη σοβαρότητα, όμως, δε θα έβλαπτε. Επιτέλους, δεν εξαντλούνται οι εφαρμογές της επιστήμης και της σύγχρονης τεχνολογίας σε *“τυποποιημένες”* εργασίες όπως τα ασανσέρ και τα καλοριφέρ. Εκτός από αυτά, υπάρχουν τέτοια θέματα, όπως η παραγωγή φθηνής, ασφαλούς και ποιοτικής λαϊκής κατοικίας και υποδομών, ο αντισησμικός και αντιπλημμυρικός σχεδιασμός και η βελτίωση της συμπεριφοράς των κατασκευών, η περιβαλλοντική μηχανική, η υγιεινή και ασφάλεια για τον εργαζόμενο και την κοινωνία, η μείωση της ενεργειακής εξάρτησης της χώρας, η εξοικονόμηση ενέργειας και φυσικών πόρων και μια σειρά άλλες δυνατότητες της τεχνολογικής προόδου που θα μπορούσαν και θα έπρεπε ήδη να αξιοποιούνται για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών και θα μπορούσαν και θα έπρεπε να είναι τα σύγχρονα πεδία μαζικής εργασιακής απασχόλησης χιλιάδων μηχανικών, αν... δεν είχαν το *“κουσούρι” να κοστίζουν πολύ για τα μονοπώλια* και, έτσι, να υποβαθμίζονται.

Δε διαφώνει κανείς, λοιπόν, ότι η τεχνολογική ανάπτυξη έχει *“τυποποιήσει”* μια σειρά από παραγωγικές δραστηριότητες. Από αυτό, όμως, αυτό που προκύπτει ως συμπέρασμα είναι ότι ενισχύεται η απαίτηση για ένα δημόσιο, αναβαθμισμένο σύστημα μεταλυκειακής επαγγελματικής τεχνικής εκπαίδευσης, κάτι το οποίο πουθενά δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με την εξίσου επιτακτική λαϊκή ανάγκη για δημόσια και δωρεάν ενιαία ανώτατη εκπαίδευση. Είναι δικαίωμα του οποιουδήποτε πρωτοπαλλήκαρου της κυρίαρχης πολιτικής να διαλαλεί ότι πρέπει να μετατρέψουμε τα πολυτεχνεία σε ΚΕΚ για να βγάζουμε καλύτερους (για ποιον;) *“καυσηρατζήδες”*. Εμάς, όμως, να μας επιτρέψει να βλέπουμε αυτό που είναι ολοφάνερο στον κάθε λογικό άνθρωπο: ότι αυτή η ίδια η τεχνολογική πρόοδος που τυποποίησε μια σειρά δουλειές και τις κατέστησε εργασίες *“τεχνικού”*, ταυτόχρονα έχει *“γεννήσει” και γεννά καθημερινά ένα τεράστιο πλήθος άλλων, που αντιστοιχούν στις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες και απαιτούν την πιο εξειδικευμένη επιστημονική γνώση*. Και,

προφανώς, στον 21^ο αιώνα η γνώση αυτή δεν παρέχεται μέσα σε 3 και 4 χρόνια, όταν ήδη για την γνώση του 1960 απαιτούνταν πέντε...

Όμως, την εξέλιξη αυτή το κεφάλαιο τη “μεταφράζει” διαφορετικά, μέσα από τη δική του συλλογιστική, αυτήν της πάση θυσία διασφάλισης της κερδοφορίας του. Τη “μεταφράζει” σε στόχους, όπως η αύξηση της παραγωγικότητας και εντατικότητας της “ζωντανής” εργασίας και η διαρκής ανάπτυξη της τεχνολογικής βάσης της παραγωγής, όπως είχε επισημάνει μεγαλοφύως ο Μαρξ, ήδη από το 1848. Στις σημερινές συνθήκες της γενικευμένης χρήσης των τεχνολογιών αιχμής στην παραγωγή, οι στόχοι αυτοί του κεφαλαίου οδηγούν αντικειμενικά στη μείωση της ζήτησης για υψηλά ειδικευμένη επιστημονική εργασία (και μάλιστα πολύ περισσότερο “ελεγχόμενη” από την άποψη των ιδεολογικών και κοινωνικών της χαρακτηριστικών) και, την ίδια στιγμή, στην αύξηση της ζήτησης για εργασία σχετικά χαμηλής ειδίκευσης – αυτό που κάποιои ονομάζουν “εργασίες τεχνικού”. Η επίτευξη των στόχων του κεφαλαίου, συνεπώς, υπαγορεύει από τη σκοπιά του, τη διάσπαση των, μέχρι πρότινος ενιαίων σπουδών μηχανικού, σε μια πλέμπα “τεχνικών” από τη μια και σε μια ελίτ (όχι μόνο από πλευράς γνώσης, αλλά και κοινωνικά και ιδεολογικά) “μηχανικών” από την άλλη, αυτό που συνοπτικά ονομάζουμε “δύο κύκλοι σπουδών”. Δεν πρόκειται, επομένως, για μια εξέλιξη, τάχα αναγκαία και αναπόφευκτη. Είναι τέτοια, μόνο αν μιλάμε από τη σκοπιά των συμφερόντων και της κερδοφορίας του κεφαλαίου, τη στιγμή που – περισσότερο από ποτέ άλλοτε – γίνεται ολοφάνερη η κραυγαλέα διάσπαση των συμφερόντων αυτών με την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Είναι προφανές ότι οι διάφοροι θιασώτες της Μπολόνια, όπως για παράδειγμα η λεγόμενη “Ενωτική Κίνηση Χημικών Μηχανικών” (ΕΚΧΜ) που μας “τίμησε” με τα λιβελλογραφήματά της στο Δελτίο του ΤΕΕ, ούτε καν τολμούν να διαβάσουν την πραγματικότητα κατ’αυτόν τον τρόπο. Δε μας εκπλήσσει. Δεν περιμέναμε τίποτα περισσότερο από πατενταρισμένους υπηρέτες των μονοπωλίων, από το να προσπαθούν με ζήλο να συγκαλύψουν την ταξική ουσία των εξελίξεων στην οικονομία, την εργασία και την εκπαίδευση. Δεν είναι περίεργο, επομένως, που η όλη συλλογιστική τους καταλήγει να βασίζεται σε αντιεπιστημονικά θεωρητικά σχήματα, όπως η δήθεν διάκριση ανάμεσα στην “πανεπιστημιακή” και στην “τεχνολογική” εκπαίδευση, για να δικαιολογηθεί ακόμα και σήμερα η τραγελαφική εικόνα με τα δήθεν “ανώτατα” ΤΕΙ.

Η κυρίαρχη λογική του ευρωμονόδρομου, ούτε που διανοείται να αμφισβητήσει αυτή τη διάκριση. Το αντίθετο, θεωρεί ότι η είναι επιβεβλημένη για λόγους “στοιχειώδους προγραμματισμού των δαπανών της εκπαίδευσης και των αναγκών της κοινωνίας”. Θαυμάσια. Σα να λέμε, σύμφωνα με αυτή την απείρου κάλλους συλλογιστική, ο διπλωματούχος πολιτικός μηχανικός και ο τεχνολόγος πολιτικός μηχανικός του ΤΕΙ εξυπηρετούν διαφορετική κοινωνική ανάγκη ο καθένας. Συγγνώμη αν κάνουμε λάθος, αλλά ποια διαφορετική ανάγκη εξυπηρετεί το... 2ωροφο κτίσμα (τη μελέτη του οποίου μπορεί να υπογράψει ο τεχνολόγος) από το 4ωροφο (που δε μπορεί); Και ποιας επιστήμης τα πορίσματα εφαρμόζει ο ένας και ποιας (διαφορετικής, προφανώς) ο άλλος; Μήπως, άραγε, ακόμα και ένας πρωτοετής φοιτητής δεν κατανοεί ότι υπάρχουν 2ωροφα κτίσματα με πολύ μεγαλύτερο βαθμό τεχνικής πολυπλοκότητας από κάποια 4ωροφα; Είναι καιρός, πλέον, να τελειώνουμε με τις “αναλύσεις” που θεωρούν τη μελέτη 4ωροφης πολυκατοικίας ως “σύλληψη λύσης”, “επίλυση άλυτου προβλήματος” και άλλα τέτοια φαιδρά και τη μελέτη 2ωροφης ως ένα “κλασσικό τεχνολογικό πρόβλημα”. Και τα ανέκδοτα έχουν όρια – πόσο μάλλον που εδώ πρόκειται για πολιτικές...

Το χειρότερο, όμως, για τα “εξαπτέρυγα” του ευρωμονόδρομου είναι, ότι η πραγματικότητα δε μπορεί να κρυφτεί τόσο εύκολα και η αλήθεια τους ξέφυγε – έστω και μέσα από τις “κομπές” τους διατυπώσεις. Είναι, μας λένε, ζήτημα προγραμματισμού δαπανών. Μα δε λέμε τίποτε διαφορετικό, κύριοι! Τα μονοπώλια και το κράτος τους είναι πρόθυμα να “προγραμματίσουν” ό,τι θέλετε, τις ανάγκες, τις προτεραιότητες, τα πάντα ...υπό τον όρο να κερδίζουν από αυτόν τον “προγραμματισμό”. Δαπάνες που δεν

συμβάλλουν στην ενίσχυση της θέσης και της κερδοφορίας τους είναι, όπως λέγεται στην “σύγχρονη” ορολογία τους, “μη επιλέξιμες”. Και, για τα μονοπώλια, η μαζική εκπαίδευση διπλωματούχων μηχανικών με ουσιαστική γνώση και υψηλή επιστημονική ειδίκευση για την ικανοποίηση των διευρυνόμενων λαϊκών αναγκών είναι άσκοπη δαπάνη. Αντίθετα, η μαζική “παραγωγή” εργοδηγών με “κάτι-σαν-πανεπιστημιακό-πτυχίο” είναι πολύ φθηνότερη *για τη δουλειά που χρειάζονται*, δηλαδή τα έργα που έχουν σκοπό να προωθήσουν και για το μοντέλο οργάνωσης της παραγωγής που εξυπηρετεί την κερδοφορία τους. Αυτή είναι η αλήθεια που οι δυνάμεις της κυρίαρχης πολιτικής κρύβουν από τους συναδέλφους: το μέλλον που επιφυλάσσει η Μπολόνια είναι η ραγδαία διόγκωση του αριθμού των αποφοίτων “τεχνολογικής” κατεύθυνσης, με όποιο φερετζέ κι αν θα τους ονομάζουν (ATEI, Bachelor κλπ.) και μια αντίστοιχη *συρρίκνωση του αριθμού των διπλωματούχων μηχανικών*. Τι σημαίνει, τώρα, αυτό για την ανεργία, τις αμοιβές και τα εργασιακά δικαιώματα της μεγάλης πλειοψηφίας των συναδέλφων εργαζόμενων (διπλωματούχων και τεχνολόγων) μηχανικών είναι πολύ εύκολο να το φανταστεί κανείς: *συμπίεση προς τα κάτω για τους πολλούς, “αναβάθμιση” για μια χούφτα στελέχη*, προϊόντα μιας αυστηρά ελεγχόμενης ταξικά-ιδεολογικά εκπαιδευτικής διαδικασίας, μέσα από νόμους-πλαίσια όπως ο τελευταίος που ψηφίστηκε το καλοκαίρι για τα ΑΕΙ, μέσα σε θύελλα αγωνιστικών κινητοποιήσεων. Ας αφήσουν, λοιπόν, τα ψέματα ότι η Μπολόνια δε θίγει τις 5ετείς σπουδές. Η πολιτική της ΕΕ μετατρέπει τις σπουδές σε “αριστοκρατικό προνόμιο” για “λίγους κι εκλεκτούς”, αφήνοντας για την “πλέμπα” απλά και μόνο ...“την ευκαιρία πρόσβασης στην εργασία”. Ε, ας μη θίγονται κι από πάνω που αποκαλύπτουμε τι σημαίνουν στην πράξη οι περίτεχνες εκφράσεις τους. Αν κάνουν ότι δεν το καταλαβαίνουν, τόσο το χειρότερο γι αυτούς...

Εκεί, όμως, που τα πράγματα φτάνουν στο αποκορύφωμά τους, είναι στο ζήτημα της (απο)σύνδεσης των πτυχίων από τα επαγγελματικά δικαιώματα. Επειδή το θέμα αυτό είναι το “ψητό” της όλης συζήτησης, αξίζει να σταθούμε αναλυτικά στην επιχειρηματολογία των “ευρωλάγνων” μας. Το πρώτο που συνήθως μας λένε, είναι ότι η πρακτική της διάκρισης των ακαδημαϊκών από τα επαγγελματικά προσόντα είναι “προφανής πρακτική στην ΕΕ”. Με την αντίληψη που έχουν οι άνθρωποι αυτοί για το τι είναι και τι όχι “προφανές”, σε λίγο θα μας πουν ότι, για να χτίσει κανείς ένα σπίτι θα μπορεί να απευθύνεται σε έναν ...οδοντοτεχνίτη (με “δεξιότητες” στατικής) και για να φτάξει τα δόντια του, σε έναν ηλεκτροτεχνίτη - με “ικανότητες” στοματικής υγιεινής. Ε, λοιπόν, πρέπει να ομολογήσουμε ότι, με κάτι τέτοιους “υπερασπιστές” της πολιτικής της ΕΕ, η δική μας δουλειά γίνεται ευκολότερη!

Ισχυρίζονται ακόμη, ότι η πολιτική της ΕΕ “προφυλάσσει” τους αποφοίτους από “τριβές”, γιατί επιτρέπει την απρόσκοπτη κινητικότητα, με προϋπόθεση την απόκτηση πιστοποίησης επαγγελματικών προσόντων, ανεξάρτητα από την εκπαιδευτική διαδρομή του κάθε επαγγελματία χωριστά. Μάλιστα. Μήπως, άραγε, είναι σε θέση να μας απαντήσουν το εξής: *αν υπήρχαν θέσεις πλήρους και σταθερής εργασίας για όλους*, έτσι ώστε ο καθένας να μπορεί να εργαστεί με αξιοπρέπεια στο αντικείμενο που σπούδασε και να αμοιβεται σε ύψος ικανό για την ολόπλευρη κάλυψη των αναγκών του, ώστε να προσφέρει στην ικανοποίηση των ευρύτερων λαϊκών αναγκών, *γιατί σώνει και καλά θα δημιουργούνταν “τριβές”* και ανάμεσα σε ποιους; *τι λόγος* θα υπήρχε, τότε, να υπάρχουν “πολιτικοί μηχανικοί για 2ωροφο” και “πολιτικοί μηχανικοί για 5ωροφο”, αφού είναι ολοφάνερο ότι την ίδια επιστήμη καλούνται να εφαρμόσουν και οι δύο; *ποια ανάγκη* θα είχε κάποιος που σπούδασε το αντικείμενο Α, να αποκτήσει δεξιότητες στο αντικείμενο Β και να διεκδικήσει στην πορεία την “ευκαιρία” να ασκήσει και το αντίστοιχο επάγγελμα, όταν έχει εξασφαλισμένη δουλειά στο αντικείμενό του; Δεν είναι, άραγε, προφανές ακόμα και σε ένα παιδί του δημοτικού, ότι μια τέτοια κατάσταση θα ήταν ακριβώς η μόνη που θα απέτρεπε την εμφάνιση της οποιασδήποτε “τριβής”, αφού κανείς δε θα είχε λόγο να τη δημιουργήσει;

Συχνά, οι θιασώτες της “απελευθέρωσης” των, λεγόμενων, “κλειστών” επαγγελματιών επικαλούνται τα προβλήματα και τις σημερινές συντεχνιακές αντιπαραθέσεις. Πρόκειται, ασφαλώς, για υπαρκτά και οξυμένα προβλήματα, όμως θα προτείναμε σε όλους αυτούς τους κυρίους να κοιταχτούν στον καθρέφτη, αν ψάχουν για τους υπεύθυνους. Εκείνο που αποκρύπτουν με αξιοπρόσεκτο ζήλο είναι ότι, η βασική αιτία που δημιουργεί τις “τριβές” αυτές είναι οι ίδιες οι σύγχρονες ανάγκες και νομοτέλειες κίνησης του κεφαλαίου, η επιτάχυνση της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησής του που όξυνε δραματικά – μεταξύ άλλων συνεπειών – τη διάλυση του “παλιού καλού ενιαίου στρώματος των μηχανικών” και ενίσχυσε την ταξική πόλωση στο εσωτερικό του και όχι, φυσικά, η σύνδεση του πτυχίου με το επάγγελμα. Και δεν είναι, άραγε, ολοφάνερο ότι αυτή η “λύση” που μας επιβάλλει η ΕΕ και μας “πλασάρουν” τα εγχώρια “βαποράκια” της, τύπου ΕΚΧΜ, είναι ακριβώς μια “λύση” αποθέωσης όχι απλά των “τριβών”, αλλά του πιο σκληρού ανταγωνισμού, κυριολεκτικά “για μια θέση στον ήλιο”; Ας φανταστούμε τι θα συμβεί όταν εξισωθούν τα επαγγελματικά δικαιώματα των διπλωματούχων και των τεχνολόγων μηχανικών, όταν για να τα ασκήσουν και οι μεν και οι δε θα πρέπει να περνούν διαρκώς και περιοδικά από τις εξετάσεις πιστοποίησης; Φτάνει να σκεφτεί κανείς τι συμβαίνει *ήδη από σήμερα που εφαρμόζεται η αποσύνδεση πτυχίου-επαγγέλματος και οι επαγγελματικές εξετάσεις στην περίπτωση των καθηγητών της β’ βαθμίας εκπαίδευσης και στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ*, για να καταλάβει τι σημαίνει “τριβές” και “ο θάνατός σου, η ζωή μου”. Ουαί υμίν, φαρισαίοι υποκριταί...

Είδαμε, λοιπόν, ποιος χάνει από τη διαδικασία. Το ποιος κερδίζει είναι εξίσου ολοφάνερο. Το κεφάλαιο, πετυχαίνοντας να διασπάσει τις σπουδές και να τις αποσυνδέσει από την επαγγελματική και εργασιακή προοπτική, κερδίζει πολλαπλά. Πρώτον, εξισώνοντας προς τα κάτω μια μεγάλη μάζα εργαζόμενων επιστημόνων, *χειροτερεύει δραματικά σε βάρος τους και υπέρ του, τους όρους εργασίας τους* (μισθοί, ωράρια, συμβάσεις, ασφαλιστικό κλπ.). Δεύτερον, αν κριτήριο της πρόσβασης στο επάγγελμα είναι η πιστοποίηση δεξιοτήτων, δηλαδή της ικανότητας του εργαζόμενου να κάνει αυτά που του ζητά ο εργοδότης, όταν το ζητά και για όσο το ζητά σε μια παραγωγή που αλλάζει ταχύτατα, αυτή είναι φανερό ότι πρέπει να είναι “δια βίου” και συνεχής, οδηγώντας τον μηχανικό και τον εργαζόμενο γενικότερα, σε μια *φτηνή για την εργοδοσία, ευέλικτη, δια βίου ομηρία* από πολυδάπανα (για τον εργαζόμενο) “σεμινάρια”, “κύκλους επανακατάρτισης” κλπ., που μειώνει κι άλλο την αξία της εργατικής του δύναμης. Τρίτον, *διασπάται και συντριβεται η κοινή βάση για τη συγκρότηση της συνδικαλιστικής εκπροσώπησης* των εργαζόμενων μηχανικών, δημιουργούνται συνθήκες ατομικής διαπραγμάτευσης και “ο σώζων εαυτόν σωθήτω”. Δίπλα σε όλα αυτά, υπάρχει και το ζήτημα του ρόλου και της στάσης του ΤΕΕ (και, αντίστοιχα, της ΕΕΤΕΜ). Κι εδώ, οι “πρωθιερείς” της Μπολόνια αποκαλύπτονται χωρίς ίχνος ντροπής: *“είναι ευθύνη των ίδιων των επαγγελματιών ενώσεων να προφυλάξουν το κύρος του επαγγέλματος και να το καταζιώσουν στην κοινωνία”*, μας λένε. Μα, τότε, γιατί θίγεστε κύριοι με τις εκτιμήσεις της “Πανεπιστημονικής”; Αφού το παραδέχεστε και το λέτε και μόνοι σας! *Ο ρόλος που διεκδικεί το ΤΕΕ είναι του “κόσκινου” στην κοινοτική “κρισάρα”*. Του μηχανισμού που θα αναλάβει να κάνει “τη βρώμικη δουλειά” της πιστοποίησης των επαγγελματιών προσόντων, αρχικά σε ζετες και ΤΕΙ και στην πορεία στους ίδιους τους διπλωματούχους μηχανικούς με τη μετατροπή των σημερινών τυπικών, εν πολλοίς, εξετάσεων σε ουσιαστικές, “σκληρές” επαγγελματικές εξετάσεις που θα αυξομειώνουν την εισροή στο επάγγελμα ποσοτικά, κατευθύνοντάς την παράλληλα ποιοτικά στις κατευθύνσεις που κάθε φορά θα καθορίζουν οι μονοπωλιακοί όμιλοι. Δεν είναι λοιπόν περίεργο, που η ηγεσία του ΤΕΕ ενοχλείται τόσο πολύ από την αποκάλυψη του παιχνιδιού που παίζει στις πλάτες των εργαζόμενων συναδέλφων. Κάθε άλλο, μάλιστα...

Και να γιατί “θυμήθηκαν” τώρα οι διάφοροι “φίλοι” μας τις θέσεις μας και μας “αφιέρωσαν” την κριτική τους – αν μπορεί κανείς να την αποκαλέσει έτσι, τελοσπάντων. Θα συνηγορήσουμε, ωστόσο, σε όποιον επιχειρεί να αναφερθεί στις θέσεις της

“Πανεπιστημονικής”, να είναι περισσότερο προσεκτικός και να τις παραθέτει αυτούσιες κι όχι διαστρεβλωμένες, διότι το μόνο που καταφέρνει είναι να εκτίθενται. Γράφουν, κουτοπόνηρα, ως δήθεν θέση της “Πανεπιστημονικής” τη θέση “*πενταετείς σπουδές σε ΑΕΙ και ΤΕΙ*” (η υπογράμμιση δική μας). Όμως, κύριοι, χτυπήσατε λάθος πόρτα, διότι η θέση μας είναι η **Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση για όλες τις ειδικότητες μηχανικών, 5ετους τουλάχιστον διάρκειας, που θα υπερβαίνει και θα καταργεί την αντιεπιστημονική διάκριση “πανεπιστημιακής” και “τεχνολογικής” εκπαίδευσης και θα υπερασπίζεται τον ακαδημαϊκό τίτλο ως το μοναδικό προσόν για την άσκηση του επαγγέλματος.** Αυτή η λαθροχειρία φανερώνει την ένδεια επιχειρημάτων από πλευράς όλων όσων επιχειρούν ακόμα και σήμερα να στηρίζουν “θέσεις” που βρίσκονται σε ευθεία και ασυμφιλίωτη αντίθεση με τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας των συναδέλφων. “Θέσεις” που απευθύνονται και καλούν, στην ουσία:

- **τη λαϊκή οικογένεια** να παραιτηθεί από το δικαίωμά της στην ικανοποίηση στοιχειωδών αναγκών που απαιτούν για το σκοπό αυτό τη στελέχωση με επιστημονικό δυναμικό, στο βαθμό που αυτό κοστίζει στα μονοπώλια,
- **τους μηχανικούς** να παραιτηθούν από τη διεκδίκηση των σύγχρονων αντικειμένων εργασίας τους, με βάση το επιστημονικό τους αντικείμενο και τις λαϊκές ανάγκες, στο βαθμό που το κεφάλαιο δεν έχει συμφέρον να επενδύσει σε τέτοιους τομείς και να αποδεχθούν την υποβάθμιση των σπουδών τους και τη σταδιακή συρρίκνωση του αριθμού τους σε βάθος χρόνου,
- **τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων** να παραιτηθούν από το δικαίωμά τους να επιλέξουν σπουδές μηχανικού, στο βαθμό που η συρρίκνωσή του αριθμού των θέσεων μηχανικών στην παραγωγή, θα συνοδευτεί από ένταση των ταξικών φραγμών στη μόρφωση,
- **τους φοιτητές** που, τελικά, θα καταφέρνουν να εισέρχονται στα “αριστοκρατικά” πολυτεχνεία που ονειρεύονται οι επιτελείς της ΕΕ, να παραιτηθούν από το δικαίωμα της κριτικής σκέψης, της αγωνιστικής στάσης ζωής και του αισθήματος ευθύνης απέναντι στις λαϊκές ανάγκες και, είτε να σκύψουν το κεφάλι και να γίνουν παθητικό γρανάζι της καπιταλιστικής μηχανής, είτε να γίνουν και οι ίδιοι ενεργητικοί υποστηρικτές και φερέφωνά της.

Σε ό,τι μας αφορά, μπορούμε να διαβεβαιώσουμε τους πολύχρωμους θιασώτες της αντιλαϊκής πολιτικής της ΕΕ ότι θα κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε ό,τι εργαζόμενοι και η νεολαία να μην ανταποκριθούν στις προσκλήσεις τους. Το επόμενο στοίχημα, η μη εφαρμογή στη χώρα μας της Οδηγίας-σκούπας 2005/36/ΕΚ είναι ανοικτό και θα κριθεί – και αυτό – στους δρόμους του αγώνα. Εμείς, όπως πάντα, θα είμαστε στην πρώτη γραμμή κι αυτής της αναμέτρησης!